

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Святі Невинні Немовлята:
14,000 немовлят від
Ірода в Віфлеємі вбитих**

**The Holy Innocents:
14,000 Infants slain by
Herod in Bethlehem**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

«[В]ас віддали Христу, Який Дитятком народився, Святі Невинні Немовлята. Ви глузували над нечестивістю Ірода. Тепер благаємо вас: 'Безперестанно моліться за душі наші.'» (Кондак)

Дуже скоро по преславному Святі Народження Христового, 11-го січня за григоріанським календарем (це – 29-го грудня за юліанським), ми святкуємо пам'ять перших Мучеників Христа ради, хлопчиків-немовлят Віфлеємських, у віці 2-ох літ і нижче, яких наказав забити Ірод у його божевільному намаганні затримати свою земну владу на віки (Матвія 2:1-18). Число 14,000, яке подане в церковному календарі не треба сприймати в буквальному розуміння, бо ж у Віфлеємі мабуть ніколи не було настільки хлопчиків. Це число – символічне, як нижче побачимо.

У світі багато дечого

“[Y]ou were offered to Christ Who was born as a Child, Holy Innocents. You mocked Herod's wickedness; now we beseech you: 'Unceasingly pray for our souls.'” (Kontakion)

Very soon after the Glorious Feast of the Nativity of Christ, on January 11 on the Gregorian Calendar (which is December 29 on the Julian) we celebrate the memory of the first martyrs for Christ, the male children of Bethlehem, 2 years and younger, who were put to death by Herod in his mad quest to keep forever his earthly power (Matthew 2:1-18). The number 14,000 which appears on the Church Calendar is not to be taken literally, as there have most likely never been that many male babies in Bethlehem. It is a symbolic number as we shall see later.

The world has much that is

захоплюючого й дійсно прекрасного, що нас приваблює і зворушує. Він же – дар від Бога, Який його любить і утримує. Ним насправді насолоджуються і за нього вдячні ті, хто любить і вдячний Дарувальнику, його Творцеві та Промислителеві. Ті, які поневолені захоплюючими й гарними справами в світі, та які втратили свідомість про його походження можуть стати нещасними рабами, хоч би й мали до диспозиції величезну кількість його матеріальних скарбів і посідали б велику посаду та владу.

Ірод, якому, буває, історики додають прізвисьце «Великий», був якраз таким рабом. Він будував грандіозні будівлі, а між ними поширений прекрасний Другий Храм у Єрусалимі (з нього до нині зістався Мур плачу, бо ж решта зруйнували римляни в 70-му р.). За його командою його піддані отримували милосердя, або, як не рідко бувало, смерть. Його найбільше знають (зокрема в культурах просякнутих Християнством) за його масакру дитяток Віфлеєма й його довілля.

А ради чого вчинив він такий злочин? Він боявся загубити того, чого здобув у світі. Йому Рим надав титул «Цар юдейський», за що був він вірним слугою цієї великої імперії. Він не хотів віддати його навіть Помазанику Божому, Месії, пришестья Якого довго очікувала громада єврейська, якої його родина стала учасником по їхньому наверненню. Зовсім не зупиняло Ірода те, що це ж Сам Бог посилав цього Божественного Царя. Він же з Св. Писання здобув вказівку, де можна б знайти цього Царя посланого Богому, коли він удавав, що допомагає Мудрецям, прихід яких усвідомив його про дуже реальну можливість, що древні пророцтва сповнюються в його часах! Його власні мудреці вказали на це пророцтво: «А ти, Віфлеєме-Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковічних»

exciting and truly lovely to attract and inspire us. It is a gift from God Who loves and sustains it. It is truly enjoyed and appreciated by those who love and appreciate the Giver, its Creator and Sustainer. Those who are captivated by the exciting and lovely things in the world and lose sight of its Source can become miserable slaves, even though they may have at their disposal a huge quantity of its material riches and hold positions of great power.

Herod, to whose name historians sometimes add the title “the Great”, was such a slave. He built grandiose edifices, including the expanded splendid Second Temple in Jerusalem (of which today the Wailing Wall remains since the rest was destroyed by the Romans in 70 A. D.). At his command mercy was bestowed on his subjects – or, as was not infrequently the case, death. He is most often (particularly in cultures steeped in Christianity) known for his massacre of the children of Bethlehem and surrounding areas.

The motive? He was terrified of losing what he had gained in the world. He was given the title “King of the Jews” by Rome and was an obedient regent of this mighty Empire. He would not cede it even to the Anointed One, the Messiah, awaited by the Hebrew community of which his family had become a part by conversion. That it was God Himself, Who was the Sender of this Divine King, did not deter Herod. It was from Holy Scripture that he got the clue as to where to find this King sent by God, as Herod pretended to help the Magi, whose coming had alerted him to the very real possibility that the ancient prophesies were being fulfilled in his own time! His own wise men pointed out this prophesy: “But you, Bethlehem, in the land of Judah, are by no means least among the rulers of Judah; for out of you will come a Ruler Who will shepherd my people Israel, Whose origins are from of old, from ancient times” (Micah 5:2-4).

Herod was madly determined: God

(Михея 5:2-4).

Ірод був безумно рішучий: Сам Бог не відбере від нього царство його! Коли Мудреці (яких православні шанують, як Святих, як шанують і Пастухів, що прийшли побачити Дитячко-Царя в яслах у Віфлеємі) не повернулися до нього, щоб спростити йому сповнення божевільного плану позбутися грядучого узурпатора, яким, на його думку, мав бути Ісус, то Ірод вирішив поширити свій засяг: усіх хлопчиків, які народилися в часі зв'язаному з приходом Мудреців, він знищить! Сам Бог його не зупинить!

Отож і збулося те, про що провіщав Єремія: «Чути голос у Рамі, плач та ридання гірке: Рахиль плаче за дітьми своїми, не хоче потішена бути за діти свої, бо нема їх» (31:15). У своєму люті Ірод також наказав забити Первосвященника, Св. Захарію між Храмом і Престолом (Матвія 23:35), коли той відмовився відкрити, де захований його син, Св. Іван, двоюрідний брат Ісуса, який пізніше став Його Хрестителем, якого також заховали в послушності до Божої настанови. Св. Симеона Богоприємця також забили за його проголошення, що вже народився Месія. Але плани Ірода не ввінчалися. Месія дожив здобути *вічне* Своє Царство (бідний Ірод не мусів був боятися – Царство Месії понад Юдеєю, понад планетою Земля та навіть понад самим часом), віддавши за нього Своє Життя на Хресті на Голгофі.

Врятувався Він страшною (за земним рахунком) ціною: смерть (*не* Божою постановою, але Ним передбачена просто тому, що вона таки впливала з тих виборів нещасного, божевільного Ірода, яких Бог також передбачив) тих невинних немовлят, а також смуток і тяжка втрата їхніх матерей та родин, яких ніхто на землі не в силі заспокоїти.

Але з перспективи вічності ми бачимо зовсім іншу картину. Св. Йосип Обручник прийняв, повірив і подіяв згідно

Himself would not take his kingdom from him! When the Magi (who are venerated as Saints by Orthodox Christians – as are also the Shepherds who came to see the Child King in His manger in Bethlehem) did not return to him to simplify the fulfilment of his insane plan to eliminate this coming usurper, as he perceived Jesus to be, Herod decided to broaden his reach: all the male children whose birth fell within the time frame of the coming of the Magi, would be eliminated! God Himself would not stop him!

And so came about that which Jeremiah had prophesied: “A voice is heard in Ramah, mourning and great weeping, Rachel weeping for her children and refusing to be comforted, because they are no more” (31:15). In his rage, Herod also had the High Priest, St. Zechariah, killed between the Temple and the Altar (Matthew 23:35) because he would not reveal the location of his son, St. John, Jesus’ cousin, who would be the Lord’s Baptizer, who was also hidden in obedience to Divine counsel. St. Simeon the God-bearer was also killed for having announced that the Messiah had been born. But Herod’s plans were to come to naught. The Messiah survived to win His *eternal* Kingdom (poor Herod need not have worried – the Messiah’s Kingdom transcends Judea, planet earth and time itself!) by offering up His life for it upon the Cross at Golgotha.

That survival came at a terrible (in earthly terms) price: the death (not ordained – but *foreseen* by God simply because it *was* coming, because of the choices poor, mad Herod would make, which God also foresaw), of those innocent babes and the inconsolable (in the space/time of Earth) sorrow and bereavement of their mothers and families.

But from the vantage-point of eternity we see an entirely different scenario. St. Joseph the Betrothed received, believed and acted upon the

з пересторогою Ангела (як зробили були й Мудреці). І вірою, піддавши важкому іспитові свої старечі роки (Протоєвангелія Якова, написана близько 150 р. Б., каже, що був він старшим вдівцем), він знайшов притулок для Матері й Дитятка в Африці, в Єгипті, і повернувся до країни своїх батьків лише після смерті Ірода. А Младенці Віфлеємські, своєю жертвою, хоч і не була вона за їхнім вибором, врятували Месію, щоб Він продовжив Свою Місію, яка завершилася на Хресті.

Англійський митець Вільям Голман Гант (1827-1910) старався передати цю візію вічності (*керос* по-грецькому), яка сходиться з часом і простором у дочасності (по-грецькому *хронос*) своїм малюнком, який висить у музею Тейт у Лондоні в Англії, [Перемога Невинних Немовлят](#): У ньому ми бачимо душі Дитяток-Мучеників, які супроводять Святу Родину в Єгипет. Ісус і Його Матір бачать їх. Він простягає їм стебла пшениці, символ воскресіння – а також Євхаристії, яка носить у собі це воскресіння до повноти часу. Один з них провадить процесію убраний в ризи Священичі. Їхня жертва уможливила Жертву, яка всі жертви завершує..

І це – справжня перемога! Ірод і всі нещасні, божевільні душі, які жадні на безкінечні, вічні скарби та силу на землі, всі остаточно розчаровані і переможені. Нещасний Ірод, який наказав вбивство, між іншими, власних синів (так що Кесар Август мав сказати про нього: «Краще бути Ірода свинею чим його сином»), жінок та інших членів родини, також старався (як видно безуспішно), щоб у день його смерті забити велику кількість мудреців, щоб відхід його не був днем радості для його підданих. Це ж жертви таких кровожадних тиранів, мають остаточно перемогу! А особливо головна Жертва! Число Віфлеємських Мучеників подане на календарі вказує на цю непохитну істину. Бо ж 14,000 – це двічі досконале (в Біблійній нумерології) число 7, помножене на 1000 – яка означає

Angel's warning (as had the Magi). In faith, putting his declining years to the test (the [Protoevangelion of James](#), written about 150 A.D., describes him as an elderly widower), he sought refuge for the Mother and Child in Africa, in Egypt, and returned to the land of his ancestors only after Herod's death. And the Babes of Bethlehem, by their sacrifice, albeit involuntary, saved the Messiah to continue His mission which culminated upon the Cross.

The English painter William Holman Hunt (1827-1910) sought to portray this vision of eternity (*kairos*) intersecting with time and space, temporality (*chronos*), in his painting, [The Triumph of the Innocents](#). It may be seen in the Tate Museum in London, England. We see in it the souls of the Martyred Babes accompanying the Holy Family to Egypt. Jesus and His Mother see them. He holds out to them stalks of wheat, symbolizing resurrection - and the Eucharist which embodies that resurrection until the fullness of time. One of them is heading the procession in Priestly vestments. Theirs is the sacrifice that makes possible the Sacrifice that completes all sacrifices.

And a triumph it truly is! Herod, and all the poor, mad souls lusting for infinite, never-ending riches and power upon the Earth, are all ultimately disappointed and defeated. Miserable Herod, who had murdered, among others, his own sons (so that Augustus Caesar said of him: "It is better to be Herod's pig than his son"), wives, and other family members, also sought (apparently unsuccessfully) to arrange the killing of a large number of wise men on the day of his death so that his passing would not be an occasion of joy for his subjects. It is the victims of such bloodthirsty tyrants who win ultimately! Especially their Victim. The number of the Bethlehem Martyrs given by the Calendar is a clue to this unshakeable Truth. For 14,000 is twice the perfect (in Biblical numerology)

повноту. Важко повірити, що ті, які вкладали Календар не були свідомі того, що це число, якщо брати його буквально, аж занадто високе.

Отже не є надмірним заключення, що подане церковним календарем число Дитяток забитих Іродом в Вифлеємі справді представляє усіх невинних немовлят, включно з тими, яких убивають до їхнього народження, яким колинебудь вкоротили чи вкоротять їхнє земне життя (одна з церковних піснопінь присвячених Святим Немовлятам і представляє Іродів злочин, як такий, що звернений на кожного шанувальника, бо ж каже: «Ірод люто посилає своє нечестиве воїнство вбити Мене, Дитячко, що лежить у яслах»). Усіх цих Дитяток вітають поза досяжністю Ірода, того представника божевілля та смерті, у вічному Царстві, яке вже прийшло з пришествям Месії, та яке колись явно заволодіє у всій вселенній. Нас запрошують і закликають помагати будувати це вічне Царство своїми молитвами та жертвами. Важлива частина цього зусилля це захист і охорона таких діток. Господне Воскресення запевняє нас: Його Царство - переможе.

number 7, multiplied by 1000 - which signifies fullness. It does not seem likely that those who did the listing for the Calendar would have been unaware of the fact that this number, if it were to be taken literally, was much too high.

Thus it is not unreasonable to conclude that the number given of the Babes martyred by Herod in Bethlehem, according to the Church Calendar, actually represents all innocent infants - including those killed before being born, who have ever, or shall ever have their earthly life cut short (one of the Church hymns in honour of the Holy Innocents seems, in fact, to portray Herod's crime as being directed at each worshipper for it goes: "Herod furiously sends his unrighteous army to kill Me, a Babe lying in a manger"). All such Babes find their welcome beyond the reach of Herod, that agent of madness and death, in the eternal Kingdom which has already arrived with the coming of the Messiah, and which shall ultimately manifestly prevail in all the universe. We are invited – and exhorted – to help build that eternal Kingdom by our own prayers and sacrifices. An important part of that work is the care and protection of such infants. The Resurrection of the Lord assures us: His Kingdom shall prevail.